

יתוש יתושביץ' והדוב הפרוותי

כתב ד. ממין-סיביריאק
ציירה ט. ווסיליבה

זה קרה בצהרי היום כשכל היתושים הסתתרו
בביצה לפני חום. יתוש-יתושביץ' ארוך-אף נשכב
תחת עלה גדול ונרדם.
תוך שינה הוא שומע צעקה גדולה "הי! חברים!
אזעקה!"

יתוש יתושביץ' קפץ מיד מתחת העלה וצעק גם הוא
"מה קרה? מה אתם צועקים?"
והיתושים מתעופפים, צועקים, מזמזמים, שורקים,
לא ניתן להבין דבר.

"אוי חברים! לביצה שלנו בא דוב ונשכב לישון. נפל
על העשבים ומיד מעך חמישים יתושים, נשם ובלע
עוד מאה. אוי, איזה אסון, חברים! אנו בקושי
הצלחנו לברוח כי אחרת היה גם אותנו בולע."
יתוש יתושביץ' ארוך-אף התחיל לכעוס. כעס על
הדוב וכעס על היתושים שזמזמו בלי הפסקה.

"די! תפסיקו לרעוש!" צעק "אלך מיד ואגרש את הדוב. פשוט מאוד! אתם רק צועקים ללא הועיל." הוא התרגז עוד יותר חזק ועף. ונכון, שם בביצה שכב דוב. הוא נשכב בדשא הסמיך ביותר, איפה שיתושים חיו בשלום במשך שנים. הוא השתרע, נושם דרך האף, ומוציא צלילים כאילו מנגן בחצוצרה. איזה יצור חסר מצפון! נכנס למקום לא שלו, השמיד המון נפשות יתושים וישן להנאתו!

"הי, דוד! לשם מה באת הנה?" צעק יתוש יתושביץ' בקול חזק, כל כך חזק שבעצמו התחיל לפחד.

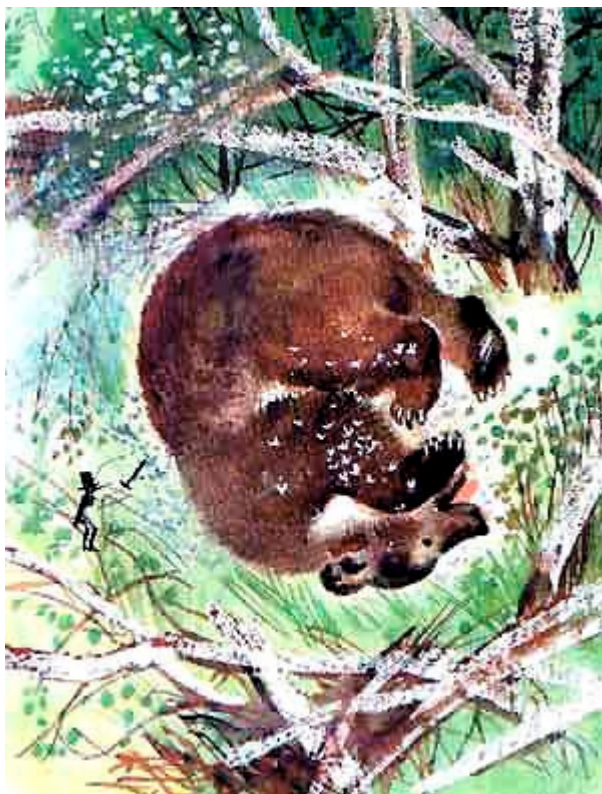
דוב פרוותי פתח עין אחת - לא ראה כלום. פתח עין שניה וראה שזה יתוש שמתעופף ממש מעל אפו. "מה נחוץ לך, ידידי?" מלמל דוב והתחיל להתרגז. איך זה? רק נרדם קצת והנה בא אחד, מעיר אותו

וצועק.
"לך מכאן בשלום, דוד!"
דוב פתח את שתי עיניו, הסתכל על החוצפן, נשף באפו והתחיל לכעוס ממש.
"מה אתה רוצה, יצור נבזה?" נהם.
"לך ממקום שלנו, כי אני לא צוחק ולא מתבדח.
אוכל אותך עם הפרווה."
לדוב זה נראה מצחיק. הוא הסתובב לצד שני, שם את כפו על פניו ושוב התחיל לנחור.
עף יתוש יתושביץ' חזרה לחברים שלו ומחצרץ לרוחב הביצה "הבהלתי את הדוב הפרוותי. הוא לא יחזור בפעם שניה."
היתושים השתוממו ושואלים "ואיפה הדוב עכשיו?"
"אינני יודע, חברים. הוא נבהל מאוד כשאמרתי שאוכל אותו אם לא ילך. אני רק חושש שהוא מהפחד אולי מת בזמן כשעפתי אליכם... אבל הוא אשם בעצמו!"
היתושים צפצפו, זמזמו והתחילו לדון מה לעשות עם הדוב הבור. צפצפו, צפצפו והחליטו לגרש אותו מהביצה. שילך הביתה ליער שלו ויישאר שם.

"אך חוצפן! אך נבער!" שרקו כל היתושים ביחד
והרעישו עד השמיים "חמישים יתושים מעך, מאה
בלע וישן כאילו לא כלום!"

והדוב הפרוותי ישן בשקט ורק באף שורק.
"הוא רק עושה את עצמו כאילו ישן" קרא יתוש
יתושביץ' ועף אל הדוב "עכשיו אראה לו.. הי דוד!
בלי תעלולים!"

שוב התעופף יתוש
יתושביץ' אל הדוב
ובאפו דקר אותו באף
השחור הדובי שלו.
הדוב קפץ, הכה את
עצמו באף אך יתוש
יתושביץ' כבר לא
היה שם.

"אז מה, דוד, לא
מוצא חן בעיניך?"
שרק יתוש יתושביץ'

"לך מכאן, כי אחרת נעשה לך גרוע יותר. עכשיו
אני כבר לא לבד. באו אתי חברים, יתושים, כולם

והביצה היא שלנו. אבות אבותינו חיו בביצה הזו.
יתושה זקנה אחת ניסתה להציע להניח לדוב.

שישכב קצת
וכשינח ילך,
אבל כעסו
עליה כל כך
שבקושי
הצליחה
להתנצל.

"נלך חברים!"
קרא יתוש
יתושביץ' חזק

יותר מכולם "נראה לו..!"

עפו היתושים אחרי יתוש יתושביץ'. עפים ושורקים
עד שבעצמם נבהלים מהרעש. הגיעו, רואים
שהדוב שוכב ולא זז.

"כך אמרתי. מת מהפחד!" התגאה יתוש יתושביץ'
"אמנם קצת חבל, דוב בריא כזה.."

"אבל הוא ישן, חברים!" צפצף יתוש קטן שעף קרוב
לאפו של הדוב וכמעט ונבלע שם.

עם אפים ארוכים! לך דוד.."
"לא אלך!" צעק הדוב וקם על רגליו האחוריות
"אמחוץ את כולכם.."
"אוי דוד, דוד. סתם אתה מתרברב.." ושוב עף

יתוש יתושביץ' ודקר באפו הארוך את הדוב בעין.

הדוב צעק כי כאב לו ושוב הכה את עצמו בפנים
עם הכף, ושוב לא היה שם כבר אף אחד. כמעט
ופצע את עצמו עד דם.
ויתוש יתושביץ' עף ממש מול אוזנו ושרק "אוכל
אותך, דוד.."
הדוב התרגז נורא. הוא הוציא מאדמה עץ צעיר
והתחיל לנופף ולהרביץ בו ליתושים. הניף אותו
והכה, הכה עד שהתעייף אך לא פגע באף יתוש.
כולם מתעופפים מעליו ושורקים.
ואז הדוב הרים אבן וזרק עליהם, ושוב לא פגע
בהם.
"מה אתה מתרגש, דוד, וממילא אוכל אותך" שרק
לו שוב יתוש יתושביץ' .
וכך הרבה זמן נלחם הדוב עם היתושים, ורק רעש
גדול היה ונהימתו נשמעה למרחקים. וכמה עצים
הוא תלש מאדמה, כמה אבנים זרק! מאוד רצה
לתפוס את יתוש יתושביץ' שהתעופף כל הזמן מעל
אוזנו. כל פעם ניסה זאת בכפו, אך שום דבר לא
תפס.
בסוף הדוב התעייף. הוא התיישב על העשב, נשם

כבודות וחשב על תעלול חדש. התחיל להתגלגל על הדשא. חשב שכך ימעך יתושים, אבל שום דבר מזה לא יצא ורק התעייף עוד יותר. ואז ניסה לתקוע את פרצופו לתוך האזוב, אבל הדבר רק עשה לו גרוע יותר. היתושים התנפלו על הזנב שלו.

בסוף התקצף הדוב "חיכו, עכשיו אתן לכם" הוא זעק כך שלקילומטרים שמעו אותו "אני אראה לכם.. אני.. אני.. אני..". היתושים עפו הצדה ומחכים לראות מה יהיה עכשיו. והדוב עלה על עץ והתיישב על ענף העבה ביותר. משם הוא צועק "עכשיו רק תבואו הנה. אשבור לכם את האפים!..". כל היתושים התחילו לצחוק והתנפלו על הדוב בכל החיל שלהם. שורקים, סובבים אותו, זוחלים עליו. הדוב ניסה להתגונן, מחץ כמה מהם ובסוף נפל מהענף. קם, ניער את פרוותו ואומר "ראיתם איך אני קופץ מהעץ?". צחקו היתושים ויתוש יתושביץ' בא לאוזנו של הדוב ולוחש "ואני אוכל אותך.. אוכל אותך.. אוכל!..". לא נשאר לו כבר כוח לדוב האומלל, אבל התבייש לברוח מהביצה. התיישב על רגליו האחוריות ורק ממצמץ בעיניים. הצילה אותו צפרדע. היא קפצה מתוך עשב, התיישבה מולו ואמרה

"בשביל מה אתה מתרגש ללא מטרה, מיכאיל
איוואניץ? אל תשים לב ליתושונים המטונפים. לא
כדאי."

"נכון שלא כדאי" שמח הדוב "אני רק כך.. אבל אם
הם יבואו למאורה שלי אני.. אני.."

הדוב קם וברח מהביצה ויתוש יתושביץ' ארוך-אף
עף אחריו, עף וצועק "הי, חברים. תחזיקו אותו!
הדוב בורח.. תחזיקו!"

היתושים התאספו, התיעצו והחליטו "לא כדאי!
שיברח. הנה הביצה נשארה שלנו!"